

Om nu end den ved Frd. 29de September 1841 §. 15. givne Bestemmelse, at enhver Kjøbstad sely skal udrede hvad en ny Brolægning af deres Hovedlandeveisgader kan koste med tilbundne — ikke eqvarende — Steen, hvorhos alle Steenkister mod Sidegaderne skulle være Veivaset vedkommende, maa erkjendes i sin Almindelighed at være grundet paa et rigtigt Princip for Veibyrdens Fordeling paa Kjøbstæderne og Landdistricterne, maa det dog indrømmes, deels at Kjøbstæderne, ogsaa i andre Henseender end ved Anvendelsen af eqvarende Steen, tvinges til at anvende Mere paa Brolægningen, end hvormed de kunde have ladet sig nøie, naar den paagældende Gade ei tillige var Hovedlandevei, deels at der er fremkommet en Ulighed i Byrden for de enkelte Kjøbstæder, idet de af dem, der førend 1841 have erholdt deres Hovedlandeveisgader brolagte, have faaet dette udført uden hertil at yde noget væsentligt Bidrag, medens de Kjøbstæder, i hvilke bemeldte Gader endnu ei ere eller vare omlagte, foruden at vente saameget længere maae udrede næsten den hele Beføstning herved, der paa Grund af de stedse stigende Priser paa Materiale og Arbeidskraft bliver dyrere, jo længere Omlægningen udsættes, deels endeligen, at Gadernes Længde og Steenmaterialets stedse stigende Beføstning ingenlunde staaer i Forhold til Byernes Størrelse og Velstand, saaledes at medens Udredelsen af de løvbestede Bidrag ei falder de større og velhavende Byer vanskelig, bliver den næsten uoverkommelig for de mindre og fattigere Byer, hvor Bidraget efter Folketallet af en derhos fattigere Beføstning bliver betydeligt større end i de stærkere befolkede og derfor rigere Byer. Der synes da i det Anførte, at ligge en tilstrækkelig Grund til at komme saadanne ved den nyere Lovgivning ugunstigen stillede Kjøbstæder til Hjælp ved Omlægningen af deres Hovedlandeveisgader, naar det ved inddragne Dplysninger godtgøres, at Udredelsen af de medgaaede Omkostninger enten vilde overskride deres pecuniaire Kræfter, eller sætte dem ud af Stand til med Kraft at fremme andre for Byen nødvendige og gavnlige Foranstaltninger.

Til nærmere Dplysning om, hvorledes Forholdet stiller sig imellem de Kjøbstæder, hvis

Hovedlandeveisgader efter 1841 enten ere eller skulle omlægges, finder man, ved at fordele den hele Udgift ved Omlægningen af enhver Kjøbstads Hovedlandeveisgader paa Antallet af dens Indvaanere, at der vil falde paa

Holstebro	26 Rd. =	fr. pr. Individ.
Frederikshavn	15 —	— — — —
Hobro	13 —	45 — — —
Thisted	8 —	38 — — —
Ringkjøbing	7 —	89 — — —
Varde	6 —	81 — — —
Skanderborg	5 —	66 — — —
Ribe	4 —	6 — — —
Randers	3 —	61 — — —
Kolding	3 —	58 — — —
Biborg	3 —	26 — — —
Horsens	2 —	83 — — —
Nalborg	2 —	45 — — —
Aarhus	1 —	43 — — —

af denne Sammenligning fremgaaer, at de mindre Kjøbstæders Skatteydere ville have at udrede et langt større Beløb end de større Kjøbstæders. Om det nu endog er Tilfældet, at de mindre Kjøbstæder, ved at Hovedlandeveiene, føres igjennem deres største Gader, ifkun ville have en ringe Udgift til deres øvrige Gader, maa det paa den anden Side erindres, at netop disse Kjøbstæders Handel og Bedrift i Almindelighed er saa ringe, at for deres eget Vedkommende vilde en mindre solid Brolægning være aldeles tilstrækkelig. Fordrer derfor Staten, at deres Brolægning skal udføres efter den Færdsel, der antages at finde Sted paa en Hovedlandevei, er det vistnok billigt, at Staten overtager den herved forøgede Udgift, naar den bliver altfor trykkende for enkelte Kjøbstæder og saaledes modificerer den i Almindelighed givne Bestemmelse efter de særlige Hensyn, der i enkelte Tilfælde ikke bør tilstedes sættes.

Efter de meddelte Dplysninger om Kjøbstædernes oconomiske Forhold og deres Syn til at udrede den dem paahvilende Andeel til Omlægningen af deres Hovedlandeveisgader og iøvrigt efter hvad Amtene have indstillet, vil det formeentligen kunne indrømmes, at efternævnte Kjøbstæder af bemeldte Andeel erholde eftergivet: